

Štábní kapitán jezd. Štěpán H o r s k ý :

Době vyhovující jezdeckvo.*)

1. Úkoly době vyhovujícího jezdeckta a jich provedení.

Tak, jak vznikly různé debaty o tom, zda existence jezdeckta jest oprávněna a jak je lze kombinovat s jinými (motorisovanými) jednotkami, tak vznikly i nejrozumnější názory o tom, jak lze jezdeckta nejlépe použít a jak je nutno organisovat.

Pod názvem „době vyhovující jezdeckvo“ nelze si představovat jen jezdce atakujícího s tasenou šavlí, nýbrž k pěšimu boji kdykoliv pohotového jezdeckého harcovníka a jezdeckou divisi nejen jako výhradně z jezdeckta složený, nýbrž ze smíšených jednotek vytvořený vyšší svaz.

Podmínky správného použití době vyhovujícího jezdeckta jsou:

*) Podle „Magyar Katonai Szemle“, čís. 7/1934

- a) Účelná organizace pomocí bojových prostředků době vyhovujících a v praxi osvědčených,
- b) výcvik podle zásad platných pro dnešní boj jezdecktva.

Úkoly jezdecktva mohou být: přezvědy, průzkum, zastírání pohybů, zajištění, útočné akce, v bitvě akce proti nepřátelskému boku a týlu, pronásledování anebo členění tomuto pronásledování, jakož i podniky vedené za nepřátelskou frontu. To platí jak o vyšších jezdeckých jednotkách, tak i o jezdecktvu pěších svazů.

V německé literatuře převládá názor, že řešiti velké úkoly je schopna jedině vyšší jezdecká jednotka (Gen. a insp. jezd. Brandt: *Moderne Kavalerie* 1931 a Brenken: *Kavallerieverwendung* 1928 a současně i přednášky přednesené v *Kavallerie-Schule*).

Podle tohoto názoru Němců jádro jezdecktva má náležet vyšší jezdecké jednotce, kdežto počet jezdecktva vyšších pěších jednotek je nutno zredukovat na nejmenší míru. Tento názor jest odůvodňován tím, že se vyšších jezdeckých jednotek používá obvykle samostatně (na křídle, ve vzniklých mezerách) a že při současném provádění vedlejších jejich úkolů (zajištění vlastního boku a týlu, jakož i přezvěd) potřebuje značných sil.

Ještě větší význam mají vyšší jezdecké jednotky pro takové státy východní Evropy, které nemohou ani pomýšlet na doplnění vyšších jezdeckých jednotek jinými (motorisovanými) rychlými jednotkami pro nedostatečnou silniční síť anebo jiné materiální nedostatky.

Aby mohly být zjištěny ony požadavky, podle nichž by mohlo být maďarské jezdecktvo organizováno, a to jak pro potřebu vyšších pěších jednotek, tak i pro vyšší jezdecké jednotky, navrhuje autor tohoto článku (mjr. Battha Zoltán), především zkoumat jejich úkoly.

Hlavní úkol jezdecktva vyšších pěších jednotek je blízký průzkum a vedle toho zajištění. K tomu náleží i bojové úkoly souvisící s blízkým průzkumem, jako je na př. obsazení důležitých terénních bodů, ochrana křídla, zastírání pohybů valných vojsk a pronásledování.

Je najež, že úspěšné řešení všech těchto úkolů lze očekávat jen od silného jezdecktva. Postaví-li maďarské vrchní velení takové jezdecktvo jen v minimálním počtu, nezbyvá nic jiného než spokojit se prováděním blízkého průzkumu a nejbližším zajištěním, jak žádá maďarský polní řád I. díl, čl. 22, kde stanoví tento úkol maďarskému jezdecktvu vyšších pěších jednotek. Naproti tomu Francouzi od tohoto jezdecktva (posíleného cyklisty a obrněnými vozidly) pracujícího uvnitř armádního tělesa žádají ještě pro jádro své pěchoty daleké zajištění (*sûreté éloignée*), alespoň na jednodenní pochod. (H. Salmon: *Etude sur la cavalerie* 1924. — Brenet: *La Cavalerie a Revue de cavalerie*, září a říjen 1931.) Jsou i takové názory — mjr. Picot, — že je dobře vyslat silný jezdecký předvoj, aby se dosáhlo plné volnosti v jednání armádního sboru.

Úkoly vyšších jezdeckých jednotek mohou být: ochrana hranic, daleké předzvědy, zajištění valných vojsk, ochrana křídla, součinnost v rozhodných akcích, pronásledování, krytí ústupu a podniky proti zadnímu spojení nepřítele a konečně pohyblivá záloha.

Daleké přezvědy, které jak před válkou, tak dlouho i po válce zůstávaly hlavním úkolem jezdecktva skoro všech armád (u Němců předpis *Führung und Gefecht der verbundenen Waffen*, čl. 132, u Maďarů *Polní řád* I. díl, čl. 1 a 181 a druhý sešit čl. 829), stávají se v přítomné době vlivem technických vymožeností vedlejším úkolem vyšších jezdec-

kých jednotek, protože hlavním prostředkem pro daleký průzkum zůstává v moderní době letectvo i tehdy, kdy nemůže převzít veškerou zpravodajskou službu jezdeckta a vlivem počasí přenechává jezdecktu zjištění obrysu nepřátelského postavení, zjednání dotyku a blízký bojový průzkum.

Podle gen. Brandta „Moderne Kavallerie 1931“, oficiální to osoby německého vojenského života, součinnost jezdeckta při rozhodné bitvě se stává hlavním úkolem, době vyhovujícího německého jezdeckta, třebaže tento názor nebyl ještě uveden v život v příslušném předpise.

Gen. Brandt v své „Moderne Kavallerie 1931“ mimo jiné píše: „...jezdecké divise, nebo ještě většího jezdeckého tělesa v budoucnosti sotva bychom použili čistě k přezvědným úkolům. Bylo by to prostě plýtváním bojové síly vyšších jezdeckých jednotek. Dostane vždy přesně stanovený úkol, a to buď nepřítele napadnout nebo držet, dále po dosažení určitého terénního úseku tento úsek houževnatě bránit a p. Je na bile dni, že při provádění uvedených úkolů bude provádět i daleký průzkum, který s hlediska vlastních jezdeckých valných vojů bude jen blízký průzkum, třebaže by někdy tento průzkum nabýval pro potřeby vrchního velení významu dalekého průzkumu.“

Sledujeme-li vojenskou historii, vidíme, že hlavním úkolem jezdeckta byla vždy těsná součinnost při rozhodování bitvy. Tento názor se ovšem poněkud změnil v dobách ponapoleonských, kdy jezdeckto svými atakami, pro stále rostoucí účinnost zbraní, ztrácelo význam, mít rozhodující úlohy v bitvě. Historií potvrzená původní hlavní úloha jezdeckta se prodírá opět na první místo, protože je to dobře možné při novém způsobu boje jezdeckta a při dnešní palebné mohutnosti vyšších jezdeckých jednotek.

Brenken v „Kavallerieverwendung 1928“ píše „...Hlavní činnost jezdeckta se projeví jeho součinností v rozhodné bitvě. Všechny ony doby, v nichž přešla tato hlavní úloha v zapomenutí, znamenají významné body v historii jezdeckta...“

Francouzi hledí bojovou činnost jezdeckta uplatnit teprve po provedení rozhodné bitvy, kdy využití úspěchu chtějí dovršit pronásledováním. Jedním slovem Francouzi nepřičítají jezdecktu zvláštního významu při rozhodnutí boje. H. Salmon v „Etude sur la Cavalerie“ píše, že se jezdeckto svým zákrokem v boji nejeví sice jako rozhodující element, jak tomu bylo kdysi v dobách ataky... Jezdeckto zůstane vždy při pronásledování provádějící zbraní.

Když se na podkladě výše uvedených vývodů stává jezdeckto nesporně úspěšným činitelem rozhodné bitvy, jest oprávnění snažit se jezdeckta použití především tam, kde se má rozhodnout o bitvě, což je vlastně i základním požadavkem resp. zákonem vedení každé války, který žádá, aby se veškeré bojové prostředky soustředily tam, kde se má o bitvě rozhodnout. Ochrana hranic, zabránění nepřátelskému průzkumu, resp. zastření pohybu a činnosti vlastních jednotek, ochrana křídla, pronásledování, krytí ústupu a p. zůstávají jezdecktu jen vedlejšími úkolem, ke kterému lze vyšších jezdeckých jednotek použití jen v místě a rozsahu, aniž hlavní úkoly jezdeckta trpí újmu.

Vyšší jezdecké jednotky octnou se při provádění svých úkolů obyčejně na křídle, v mezerách, ponejvíce proti silnému nepříteli. Proto je zcela odůvodněn názor, který zdůrazňuje potřebnost silného jezdeckta.

Podle gen. Brandta k provedení řečených úkolů vystačí snad výjimečně jedna jezdecká divise, normálně však bude nutno použít větší jezdecké jednotky.

Pěší boj jezdeckta má svůj zvláštní ráz. Ačkoliv obě zbraně pracují podle jednotně vyhraněných bojových zásad anebo metod, kůň propůjčuje způsobu boje jezdeckta proti pěchotě mnohý rozdílný a svérázný charakter. Boj pěchoty je charakterisován úzkým pásmem a pomalostí při potřebných přeskupeních. Značná rychlost a pohyblivost jezdeckta umožňuje na širokých frontách co nejdéle koňmo se přiblížit k nepříteli a pak jádrem palebných zdrojů překvapit ona citlivá místa (bok, týl, mezery), která se podle získaných zpráv ukázala nejzranitelnějšími. Blízkost náručních koní, jakož i jejich pohyblivost umožňují, aby se při neúspěšném útoku co nejrychleji přeskupilo a opět útočilo na jiném místě ještě zranitelnějším. Při tomto způsobu boje ovšem je možná i kombinace pěšího boje s akcí na koních. Ačkoli se kůň stal především dopravním prostředkem, zůstává zčásti i bojovým prostředkem jezdeckta, když by se jeho přiblížování a v mnoha případech i rozvinutí k boji mělo dít na koních. Při atakách, čistě jezdeckých to akcích zůstává kůň jezdeckta v plné míře naprostým bojovým prostředkem.

Gen. Brandt definuje podstatu jezdeckého boje takto: Skládá se z variací ježdění a palby. Boj palbou lze kombinovat s jezdeckou akcí. Jezdeckto má umět především jezdit, aby dovedlo v čas potřeby a v místě nařízeném střilet. Musí však umět právě tak dobře střílet, jak má umět dobře jezdit....

Protože dokonalá způsobilost (— organisace, výstroj a výcvik —) jezdeckta pro pěší boj umožňuje mu svádět jakýkoli boj proti jakýmkoli zbraním, opravňuje jezdeckto stát se opět rozhodujícím faktorem.

2. Době vyhovující organisace jezdeckta.

Má-li se použít jezdeckta k rozhodování bitvy, ocitá se obyčejně proti silnějšímu nepříteli. Své úkoly bude provádět obyčejně palbou a pohybem (— pěší boj —), při kterém své palební síly bude se snažit použít tak, aby nepřítele překvapilo v nejcitlivějších pro něho místech (bok, týl) a podle potřeby menší svazy jezdecké byly mimo to schopny i atakovat.

Mimo to je nutné, aby jezdecké jednotky disponovaly i novými útočnými zbraněmi, přítomné době vyhovujícími, t. j. proti pancířům a proti letectvu.

Vyšší jezdecké jednotky. — Úkoly tohoto jezdeckta vyžadují, aby se z něho vytvořily velké samostatné jednotky, čímž se dostáváme k organisaci jezdeckých divisí, smíšených to svazů několika zbraní.

Jezdecké divise mají se uplatnit tak, aby byly schopny svést boj, a proto se mají skládat z bojových jednotek v potřebném počtu (eskadrony, prapory) a z přiměřeného počtu dělostřelectva. Jádro této vyšší jezdecké jednotky musí zůstat pohyblivé v každém terénu, za každého počasí, a to nezávisle i na denní době. Z toho vyplývá, že se jádro této jednotky musí skládat z jezdeckta, zesíleného jinými (motorisovanými) jednotkami, jen v míře takové, aby si jezdecká divise svůj jezdecký ráz a tím i pohyblivost uchovala.

V podstatě si skoro každý stát podržel předválečnou organisaci jezdecké divise, ačkoli se způsob boje jezdeckta úplně změnil. Tuto skuteč-

nost odůvodňuje gen. Brandt jednak pudovým přidržením se staré organizace, jednak obavami před těžkostmi, které by mohly z nové organizace vyplynout. Pohyblivost — vyplývající z nového způsobu boje jezdecké divise (hlavně pohyblivý pěší boj) — již není taková, jak byla kdysi v době atak prováděných velkými svazy jezdeckými. Před světovou válkou, kdy se ještě velké ataky považovaly za možné, třeba i s celou jezdeckou divisi, musily se tyto divise skládati z takových svazů, které umožnily lehkou manipulaci při provádění velkých atak v semknutých tvarech. Tak se zrodil skoro v každé armádě jezdecký pluk o 4 eskadronách a v pěším boji sotva se rovnající slabému pěšimu praporu. Tato stará forma jezdeckých pluků se změnila všeobecně jen do té míry, že pluk byl zesílen prostě jednou kulometnou eskadronou a mimo to zákopníky a pojiťky.

Při dnešním změněném způsobu boje není ničím odůvodněna nynější organizace maďarských pluků o 4 eskadronách, mající pro pěší boj nepatrnou bojovou hodnotu. Protože eskadrony nelze dobře podstatně zesilovat, aby se nestaly těžkopádnějšími a pro boj koňmo skoro úplně neupotřebitelnými, může jít jen o zvýšení počtu eskadron. Gen. Brandt v své „Moderne Kavallerie“ uvádí nutnost jezdeckých pluků o 6 eskadronách. Podle názoru maďarských vojenských kruhů by k dokonalému řešení mohlo přijít postavením zesílených korouhví, složených ze 3 normálních eskadron a 1 kulometné eskadrony, čímž by se bojová hodnota korouhvi (nehledě ani k zvýšené pohyblivosti) rovnala bojové hodnotě pěšího praporu a tím by se stala bojovou jednotkou jezdecké divise místo nynější eskadrony korouhev.

Jezdecké pluky s malou bojovou hodnotou jsou vlastně příčinou toho, že jezdecká divise, aby dosáhla žádoucí bojové hodnoty, má být složena z většího počtu pluků. Pro dnešní malé početní stavy podle gen. Brandta by potřebovala jezdecká divise 6 jezdeckých pluků, t. j. nejméně 24 eskadron, nepočítaje v to kulometnou eskadronu. Počinání Francouzů, že se totiž v nejnovější době rozhodli pro 4 plukovou jezdeckou divisi, posílenou pěchotou na autech, jakožto náhradou za scházející 2 jezdecké pluky, považuje gen. Brandt za čistě nouzové opatření, související s krátkou presenční službou zavedenou ve francouzské armádě. Podle gen. Brandta 16 eskadron pro jezdeckou divisi naprosto nestačí.

Aby se u jezdecké divise i v pěším boji dosáhlo větší bojové hodnoty, je nutno ji přece jen zesílit pěšími jednotkami. Tato myšlenka není ovšem nová, neboť již sám Napoleon používal t. zv. „dragons à pied“ pěších dragounů. Šťastnějším řešením se ukázalo přidělení cyklistů. Němci a Francouzi jeli do světové války s cyklistickými střeleckými prapory a ty zůstaly i nadále po světové válce ve většině cizích armád. Rovněž tak je to i s cyklistickými jednotkami v maďarské armádě. Cyklistické jednotky zůstávají však vždy jednotkami jen příležitostně používanými anebo použitelnými. Přidělit jezdecké divisi víc než 1 cyklistický prapor, nezdá se plně účelným.

Ve věci posilování jezdecké divise pěšími jednotkami i podle německého názoru se stává dokonalejším řešením Francouzi volená motorisovaná pěchota „dragons portés“. K dopravě takového pluku potřebovali Francouzi při manévrech roku 1932 okrouhle 500 terénních vozů. Přidělováním motorisované pěchoty jezdecké divisi a množstvím motorových vozidel, může jezdecká divise lehce úplně ztratit jezdecký ráz.

Maďarský názor na tuto věc je ten, že by bylo nejvýhodnější postavit silné jezdecké pluky složené z 6 eskadron, jejichž korouhve by se svou po-

četností rovnaly bojové hodnotě pěšího praporu, neboť tím by se mohlo předejít přidělování pěších jednotek. Takovou organizaci by pěší bojová hodnota jezdecké divise (4 jezdecké pluky = 8 pěších praporů) stoupla na tak vysokou úroveň, že by bylo třeba nejvýš jen 1—2 motorisovaných praporů, aby se dosáhlo bojové hodnoty pěší divise (asi 10 praporů). V podstatě i německé úřední vojenské kruhy volily tento směr, neboť i ony se přidržují (při nynějších slabých plucích) 6 plukové jezdecké divise.

I otázka dělostřelectva, v praxi ještě nevyřešená, je předmětem mnohých debat. Ani jedna mírová organizace jezdecké divise různých států v tomto směru nevyhovuje požadavkům, které by jezdeckou divisi opravňovaly stát se úplně schopnou samostatného pěšího boje. Jsou mnozí, kteří ani dnes nechtějí dát jezdecké divisi více baterií, než měla před světovou válkou, přý by to vadilo „rychlosti“, kdy boj sváděla čistě na koni. Naproti tomu může se směle tvrdit, že jen rychlostí se ještě boje nikdy nevyhrály. Jezdecká divise v místě bitvy rozhodujícím bude svádět vždy vážný boj, který bez náležitě dělostřelecké podpory nelze si dobře představit. Proto je nutno zesílit jezdeckou divisi dělostřelectvem, právě tak jako pěší divisi (pro prapor alespoň 1 baterie). V teorii by vlastně jezdecká divise měla být vybavena mnohem silněji dělostřelectvem, protože jí případnou část samostatné úkoly. Jezdecká divise bude potřebovat zrovna tak jako pěší divise lehké, střední houfnice a dalekonosné dělostřelectvo. Všeobecně je přijat názor, že jádrem dělostřelectva (lehké houfnicové a kanonové baterie) musí být dělostřelectvo jezdecké. Zkušenosti ze světové války potvrzují, že je nejvýše potřebné a nutné přidělit organizaci jezdecké divisi již v míru potřebné dělostřelectvo. (Gazin „La cavalerie française dans la guerre mondiale“ a Brandt: *Moderne Kavallerie*). Povšimneme-li si mírové organizace jezdeckých divisi u cizích armád, zjistíme, že mají všeobecně nejvýš po 3 jezdeckých bateriích, kdežto pěší divise mají k dispozici již v míru silné dělostřelectvo, skládající se z lehkých a středních baterií.

Nelze pominout tu okolnost, že i jezdecktvo potřebuje doprovodné dělo, které vyhoví jeho potřebám úplně jenom tehdy, bude-li schopno je všude následovat. Mimo to musí mít jezdecktvo zbraně proti obrněným vozidlům, rychlopalné s plochou drahou.

Řešení protiletadlové obrany, jakož i proti obrněným vozidlům je poměrně snadné. Jsou již úplně ustálené názory o tom, jak lze centrálně použití příslušných prostředků (jednotky) u jezdeckých divisi. Jsou to motorisované protiletadlové baterie (kanon, kulometný kanon, těžké kulometry), dále motorisované dělo proti obrněným vozidlům, anebo těžké velkorázové kulometry. Obtížnější je řešení této otázky u jezdeckých pluků, u nichž motorisace není právě vyhovující, protože motorisovaná jednotka nemůže všude jezdecktvo následovati. Podle gen. Brandta by bylo nejideálnější, jak pro protiletadlovou obranu, tak i pro obranu proti obrněným vozidlům, míti těžké kulometry dopravované na koních.

Mrj. Brenet navrhuje proti obrněným vozidlům konstruovat kanon malé ráže s dlouhou, rychlopalnou hlavní (tak, jak je tomu u námořnictva) s traktorovým potahem. Kanon má být nízký a má poskytovat malý cíl. Pancéřování není nutné.

Již proto, že jezdecktvo je proti letectvu a obrněným vozidlům mnohem zranitelnější než pěchota, je nutno jezdeckou divisi opatřit štedřeji potřebnými obrannými zbraněmi proti nim. Bez nich vlastně nelze si ani dobře představit činnost jezdecktva. Počet těchto zbraní možno stanovit teprve na podkladě zkušeností z praxe. Gen. Brandt navrhuje pro jezdecký pluk

(mimo doprovodné dělo) 4 děla proti obrněným vozidlům a 3 protiletadlové těžké kulomety. Mjr. Brenet navrhuje jen proti obrněným vozidlům 8 kusů děl motorisovaných. Je to tedy mnohem více, než uvádí Berger v své „A vezetés könyve — Příručka vedení“ pro motorisované kanonové čety, sloužící jednak jako doprovodné dělo, jednak i proti obrněným vozidlům. Bohužel jezdeckvo je dnes po té stránce všude nedostatečně vybaveno.

Aby jezdecká divise mohla dosáhnout své úplné pohyblivosti, je nutno, aby každá jednotka jezdecké divise byla schopna vlastními prostředky překročit vodní toky. Gen. Seeckt je toho názoru, že je nutno jezdeckvo tak dokonale cvičit v přeplovávání, aby pro jezdecká tělesa většina řek Střední Evropy nebyla nepřekonatelnou překážkou. (Seeckt: Gedanken eines Soldaten). Mimo to je nutno opatřit jak jezdecké divise, tak i jezdecké pluky k překonání vodních toků nutnými technickými jednotkami s potřebným materiálem. Gen. Brandt považuje pro jezdecký pluk úplně za dostačující technický personál asi 10 mužů, naproti tomu jednu část pionýrské roty jezdecké divise navrhuje na koni. Názor Maďarů je, že by tato otázka byla dokonaleji řešena, kdyby jezdecké pluky dostaly eskadronu pionýrů, tak, jak to mají pěší pluky. (Berger: A vezetés könyve.) U jezdeckých divisi by tato eskadrona mohla být motorisována.

Jezdecké pluky by bylo žádoucí vybavit pytlovými plováky u Francouzů dobře se osvědčivšími.

Obzvláštní pozornosti zasluhuje u jezdeckva otázka trénu. Motorisace trénu v míře potřebné je zde zcela odůvodněna. Zamýšlená motorisace celého trénu anglických pluků snad není úplně na místě, protože takový trén jezdeckvo nemůže všude následovat. Bojový trén pluku má být tažen koňmi, nepostradatelné je však čtyřspřeží. (Brandt: Moderne Kavallerie).

Je přirozené, že jezdecká divise nemůže postrádat ani letectvo a útočnou vozbu, především malá vozidla s velkou rychlostí (obrněná vozidla a malá bojová vozidla).

Úspěšná činnost jezdecké divise je závislá na spolupráci velmi četných různorodých jednotek, a proto je nutno požadovat, aby jezdeckým divisím (tak, jak je to u pěších divisi) již v míru byly přiděleny potřebné jednotky hlavních zbraní (pěchota, dělostřelectvo), jakož i technické jednotky pionýrské a spojovací).

Jen z jezdeckva a z 2—3 jezdeckých baterií složenou t. zv. jezdeckou divisi nelze dnes nazývat anebo považovat za vyšší jezdeckou jednotku.

Němci jdou po té stránce ještě dále a považují za nutné již v míru shrnouti jezdecké divise v jezdecké sbory. Gen. Brandt píše o této věci takto: „Protože veškeré úkoly vyšších jezdeckých jednotek vyžadují použití v masách, je odůvodněno vidět nejvyšší svaz jezdeckva nikoli v jezdecké divisi, nýbrž ve svazu ještě vyšším. Jezdecké divise je nutno stáhnouti v jezdecké sbory. Použití samostatné jezdecké divise má být výjimkou!“

3. Jezdeckvo vyšších pěších jednotek.

Toto jezdeckvo musí při provádění svých nejdůležitějších úkolů (blízký průzkum a zajištění) bojovat, chce-li dostáti svému úkolu. Že jedna eskadrona pro divisi nestačí provádět na delší dobu blízký průzkum, je jasné. Tím méně bude schopna provést i samostatné pěší bojové úkoly

pro svou malou bojovou hodnotu, bez kulometů, protipancéřových zbraní a protiletadlových kulometů, atd.

Nynější francouzská organizace otázku zesílení jezdeckta vyšších pěších jednotek považuje za rozřešenu tím, že postaví jak pro divisi, tak i pro sbor smíšené přezvědčné oddíly známého složení.

Podle nynější organizace se skládá německé jezdeckto vyšších jednotek pro divisi z eskadrony. Činnost anebo působnost těchto eskadron zamýšlejí Němci usnadnit přidělem jezdeckých čet k pěším plukům (usnadnění při zajišťovací činnosti, při pochodech a spojení) (viz gen. Brandt: *Moderne Kavallerie*.)

Autor tohoto článku navrhuje pro pěší divisi alespoň 2 eskadrony a jezdecké čty pro pěší pluky, jezdecký pluk pro sbor. Podle maďarského názoru je praktičtější organisovat pro divise samostatné jezdecké oddíly (2 eskadrony a 1 kulometnou eskadronu), které by byly vybaveny veškerými bojovými prostředky a tím schopny provádět samostatné bojové úkoly. Toto řešení obzvláště vyhovuje potřebám menší armády, u níž se velmi často použije divise k provedení samostatných úkolů. U větších armád (Francie), kde vlastně strategickou jednotkou je sbor, je výhodnější přidělit armádnímu sboru jezdecký pluk, složený z tří oddílů.

4. Výcvik.

Výcvik jezdců má svůj zvláštní ráz, a to velmi odlišný ode všech jiných zbraní. Jezdeckto nelze postavit nahonem, protože základní jeho podmínkou je dobré ježdění, které výcvik jezdeckta značně ztěžuje. K dobrému ježdění je nutno mít dobrého jezdce a dobře ježděné a vycvičené koně. K dosažení těchto základních požadavků jezdeckta je zapotřebí poměrně dlouhé doby (podle starých zkušeností aspoň $\frac{1}{2}$ roku). Poměrně značně velká výcviková látka pro jezdecký výcvik stanovená, může být sice v jednom výcvikovém roce probrána, avšak procičit, úplně prohloubit, anebo osvojit si látku tu lze teprve v druhém roce presenční služby. Dvouletá vojenská presenční služba, zvláště u jezdeckta, je v poslední době považována za nutnou i v státech, které nejsou omezovány ve zbrojení a mají zavedenu vojenskou presenční službu krátkou.

Na otázku, zda jezdec má umět dnes právě tak dobře jezdit jako dříve, kdy jezdeckto bojovalo jen na koni, odpovídá gen. Seeckt: Cílem jezdeckého výcviku není jen to, abychom jezdce a jeho zbraň mohli dopravit na místo určení, nýbrž aby jezdec dovedl dosáhnout vyhlédnutého anebo nařízeného místa s největší jistotou, přesností, rozumnou rychlostí, a to při dobrém uchování koně. K tomu je potřebí, aby jak jezdec, tak i kůň vykonal důkladný a odborný výcvik. Na nevyvíčeného koně lze sice posadit i narychlo vycvičeného jezdce a rovněž ho lze použít k jistým vojenským úkonům, to však není jezdeckto. Mnozí se domnívají, že dnešní způsob boje jezdeckta vyžaduje méně jezdeckého umění a méně dobře ježděné koně, než se vyžadovalo v dobách dřívějších. Toto tvrzení však neobstojí, protože podle G. Brandta „*Moderne Kavallerie*“ dnes požadované individuální ježdění v každém terénu a přes nejrušnější terénní překážky přímo diktuje mnohem větší požadavky na dovednost a zručnost jezdce a na jeho ovládání koně.

Protože mnozí nejsou přesvědčeni o nezbytné potřebnosti dokonalého výcviku a vědomostí jezdce, stávají se odpůrci vyššího jezdeckého školení a jezdeckého sportu. Chceme-li mít dobrého jezdce, je nutno mít dobrého učitele. Peníze, které se vydávají na udržování jezdeckých učilišť, jezdec-

kých závodů, dostihů a p., se bohatě rentují konec konců pěstováním „jezdeckého ducha“, základu to individuální smělosti, odvahy, dovednosti a samostatnosti.

Je nutno rovněž zdůraznit význam větších cvičení u jezdeckva. Taková cvičení prohlubují nejen výcvik velitelů, ale umožňují i prakticky vyzkoušet novodobé bojové zásady, nové bojové prostředky a novou organizaci.

5. Závěr

Shrneme-li krátce výsledek dosavadních úvah, vidíme toto:

- a) Vyšší jezdecká jednotka může mít v bitvě znova rozhodující účast, čímž se vlastně vymaňuje ze své podružné úlohy přiznávané mu ještě před světovou válkou. I jezdeckvo vyšších pěších jednotek podrželo svůj význam.
- b) Jezdecké jednotky je nutno postavit palebně silné a pro pěší boj plnohodnotné, při tom však pohyblivé. Vyšší jezdecké jednotky, složené ze smíšených zbraní, jezdeckvo určené pro vyšší pěší jednotky, samostatné oddíly.
- c) Nejmenší vyšší jezdecká jednotka jest jezdecká divise, a u jezdeckva, určeného pro vyšší pěší jednotky, pro divisi 2 eskadrony jako samostatný oddíl.
- d) Jezdeckvo nelze improvizovat. Vyšší jezdecké jednotky (jezdecké divise, jezdecké sbory) je nutno postavit organicky úplně a cvičit s nimi již v míru.
- e) Při úplně pozměněném způsobu vedení jezdeckého boje nelze použítí a organizaci jezdeckva považovat za ukončené. Pokusy může potvrdit jenom praxe!

6. Resumé pro maďarské jezdeckvo.

Aby maďarské jezdeckvo mohlo úspěšně pracovat i při nynější malé armádě, bylo nutno, aby jako vyšší jezdecké jednotky byly alespoň 2 jezdecké divise, t. j. 8 husarských pluků po 6 eskadronách, a jako jezdeckvo pro vyšší pěší jednotky, pro každou nynější smíšenou brigádu jeden oddíl, celkem tedy 7 smíšených husarských oddílů.

Je nutno, aby tyto vyšší jezdecké jednotky byly již v míru vybudovány a bylo v nich cvičeno. Vyhovalo by i to, kdyby 2 jezdecké divise již v míru byly sloučeny ve svaz jezdeckého sboru.

Čtyři slabé husarské pluky, povolené mírovou smlouvou Maďarsku, jsou bez bojových prostředků dobře odpovídajících (jsou Maďarsku zakázány) a nemohou tvořit samostatné vyšší jezdecké jednotky (jezdecké divise) a proto u maďarské armády nelze vůbec mluvit o odpovídajícím jezdeckvu. Přes to však je nutno, aby se v maďarské armádě již teď započalo pracovat co možná i prakticky. Lze toho dosíci alespoň zčásti i při nynějším stavu, a to:

- a) Nynější jezdecké útvary z důvodů zkušebních přechodně sloučit v zkušební svaz (6eskadronový husarský pluk, 3eskadronová korouhev, jezdecká divise, samostatný oddíl atd.). Tak tedy při sloučení 4 husarských pluků a přidělením potřebných posilových prostředků, formací (dělostřelectvo, cyklisté, pěchota na autech, technické jednotky atd.) mohl by se provádět výcvik i jezdeckých divisí proti značkovatému nepříteli, složenému z různých zbraní. Rovněž

by se mohlo pravidelně cvičiti (alespoň v zesileném plukovním svazu) i v přecházení přes vodní toky, pomocí zkušebního technického materiálu.

- b) Aby se vedoucí jezdeckí činitelé maďarské armády mohli i prakticky seznamovati se způsobem vedení a boje bojových prostředků v maďarské armádě neexistujících (obrněná vozidla, bojový vůz, doprovodné dělo atd.), jakož i velkých jezdeckých těles (divise, sbor), bylo by nutno jak důstojníky generálního štábu, tak důstojníky jezdeckta vysílat na manévry cizích armád, a to v hojném počtu. Dnes, když moderní bojové prostředky a formace jsou nám známy jen z Cvičebního řádu, stává se řešení této otázky pro maďarskou armádu velmi důležitým v zájmu státu.

Z cizích revuí.

KONJIČKI GLASNIK, roč. 1934, svazek I—II—III.

152: Přezvědné jezdecktvo.

Obširná studie, v níž autor podrobně srovnává soudobá hlediska francouzského, německého a vlastního armádního vedení na použití a složení jezdeckta vyšších jednotek, pokud jsou známa z předpisů, z knižní a revuální literatury, a dochází k těmto závěrům: Souhlasí částečně s německými autory, kteří požadují na jezdecktvo vyšších jednotek splnění dvojího úkolu: přezvědu i boje. Po této stránce stejné ustanovení obsahuje i jihoslovanský Polní řád, takže autor vyslovuje jen nesouhlas s dosavadní organizací divisiho jezdeckta a žádá toto složení: korouhev skládající se z velitelství a spojovací čety, ze dvou eskadron, z kulometné a cyklistické eskadrony. Proti mínění autorů z jiných armád nedoporučuje zavedení motorových vozidel pro vojsko své vlasti, neboť „naše země“ — jak praví — „je odkázána na dovoz jak vozidel samotných, tak i pohonných hmot a je tedy otázka, zdali by ony nepochybně velmi značné výdaje na nákupy byly uhrazeny včasnými a opravdovými zisky, které by nám přinesla“.

V. D. J.: Příprava koní pro skákání.

Autor si je vědom obtíží úkolu, kterého se podjal, neboť návod k přípravě koní pro skákání závisí na mnoha činitelích, které nelze ani všechny předvídat, natož zevrubně popsat. Nechce po vzoru svých mladých druhů tvořit systém, nýbrž podat několik svých osobních zkušeností, kterých v svém povolání nabyl. Jsou to především drobnosti pro výběr koně, pokud jde o jeho exteriér, a dále metodický návod pro vlastní výcvik koně ve skoku. Nejvíce místa v svém článku věnuje autor časovému rozvrhu výcviku, jež podrobně rozebírá a jež lze shrnout v tento pořad: dva dny v týdnu práce na jízdně, dva dny jízdy v terénu a dva dny skákání, při čemž odmítá jen schematické rozdělení práce a žádá vzájemnou úměrnost, aby byl kůň udržován v dobrém zdraví a potřebné síle.

Kpt. Jovan M. Buzdumović: Noční výcvik.

„Noc zdvojnásobuje síly odvážného, ale odnímá svou pomoc mravně slabšímu“, těmito slovy počíná autor svůj článek a v duchu tohoto hesla rozvíjí vývody první části, v níž rozebírá nevýhody a přednosti temnoty, z nichž správně vyvozuje význam nočního výcviku. Vlastní noční výcvik navrhuje autor prováděti takto: průpravný výcvik, jenž záleží: